איום בלתי קונבנציונלי

איום בלתי קונבנציונלי

חומרים כימיים נועדו לפגוע בגוף האדם, בהתבסס על התכונות הפיזיולוגיות שלו. היקף פגיעתם רחב בדרך כלל. חומרת הפגיעה נמצאת
ביחס ישיר לריכוז החומר הכימי אליו נחשפים ומשך זמן החשיפה.
פגיעה מחומרים אלו יכולה להתרחש ממקורות שונים: שיגור ראשי קרב כימיים, העברת כימיקלים ממקום למקום ע"י הובלת מטען רעיל
וכיוצא בזה.

החל"כ (חומר לחימה כימי) מוגדר ומסווג על פי שתי תכונות עיקריות:
• מידת הרעילות - כושר גרימת נזק של חומר הלחימה עם פגיעתו בגוף.
• מהירות ההשפעה - משך הזמן שלוקח מרגע חדירת החומר הכימי לגוף ועד הופעת סימפטומים של פגיעה. ההשפעה עשויה
להיות מיידית או מושהית.

כיום מוכרות ארבע דרכים אפשריות לחדירת חומר לחימה כימי:
• דרך מערכת הנשימה.
• באמצעות מגע עם העיניים.
• דרך מערכת העיכול.
• באמצעות מגע עם העור.

חדירת החומר דרך מערכת הנשימה או דרך מגע עם העיניים היא לעיתים קרובות חמורה יותר מאשר חדירת החומר דרך מגע עם העור
או חדירה דרך מערכת העיכול.
לחומר הלחימה הכימי שלושה מצבי צבירה:
1. מוצק - החומר בצורתו הקפואה.
2. נוזל.
3. ארוסול (מצב צבירה בין נוזל לגז, רסס).
מרבית חומרי הלחמה הכימיים משוגרים במצב נוזלי ועוברים למצב של גז רק בפיזור החומר. עמידות החל"כ (גבוהה ביותר במצב מוצק)
מהווה מדד ליכולת שהייתו במצב פעיל בשטח לאחר פיזורו, עד שהחומר המסוכן כבר אינו רעיל.
החומרים הכימיים הם לרוב נטולי ריח. חלקם אמנם מלווים בריח, ואולם בשימוש לצרכי לוחמה נפוצה ההעדפה לאלו נטולי הריח על מנת
ליצור קושי בזיהוי החומר.
פגיעת חל"כ מחייבת הפסקת מגע מוקדם ככל האפשר עם החומר, קרי הרחקה מהירה של הנפגע מהמקום, הפשטתו וטיהורו.